

Szerelem

1.

38 éves vagyok, asztalos, nőtlen és szerelmes.

Szeretem a munkám, szeretek alkotni, szeretek belemerülni a fa illatába, az enyv ragacsába, a festék fejfájdító mámorába. Szeretek munka után a parkban üldögélni, és mindennél jobban szeretem a kedvesem, aki nap, mint nap türelmetlenül vár engem otthon.

Igaz szerelem a mienk. Minden nap gondoskodom róla, a legfinomabb falatokat viszem haza neki a műhely menzájáról. Minden nap fülébe suttogom, mennyire imádom. Minden nap szeretkezünk, önfeledt mámorban, hang nélkül, izzadtan tapad össze a testünk.

Minden nap vár rám. Otthon ül és figyel, mikor csörren a kulcs a zárban, mikor tárom ki végre szobája ajtaját és ölelem meg. Ha csókolgatom, szemérmesen elfordítja a fejét. Nem csókol vissza, de apró, törekeny teste beleremeg a vágyba. Érzem, ahányszor a karomban tartom, hogy reszket, mint hóviharban a gyámoltalan kisveréb.

Csodálatos természetű, türelmes lány. Felfigyeltem rá az első pillanatban, amikor megjelent a téren. Kitűnt a csoportból. Egyedül volt. Míg mások nevetgéltek, szaladgáltak, ugratták egymást, ő nem vett részt a mókában. Nem beszélt, nem mosolygott, nem keveredett. Egyébként velem sem beszél sokat, mondhatjuk, szinte semmit. De én így szoktam meg. Legalább csend van a házban. Egy férfi szavak nélkül is tudja, mire van szüksége a kedvesének, nem igaz? És én pontosan megadom neki, amire vágyik. Fedél a feje felett, finom ebéd és... az esti betevő. Már ha érted, mire gondolok. Az év 365 napjában 365-ször. Csinálnám többször is, de ő lefárad az első menet után. Ezért is alszunk külön szobában, hogy tudjon pihenni. Így másnap este üdén és boldogan várja, hogy ismét kettesben lehessünk.

Vettem neki televíziót, hogy ne unatkozzon napközben, de be sem kapcsolja. Nem érdekli őt, mi történik a világban. Csak velem szeret lenni. Annyira hálás vagyok a Jóistennek, hogy elélem sodorta őt!

Meséltem már, hogy ismerkedtünk meg? Igazi lányregénybe illő történet a mienk. Munka után rendszerint kiültem a parkba. Szerettem nézni a járókelőket, a téren játszó gyerekeket, a bicajosokat, amint szélvész sebességgel hajtanak a sétálók közé. Hallgattam a madarak énekével keveredő zsvajt. Egy ilyen délután pillantottuk meg egymást. Ahogy találkozott a tekintetünk elmosolyodtunk. Az első alkalmat követte a többi. Amikor rámnézett, sokszor elpirult, ilyenkor aranyosan félrebillentette a fejét. Sokáig vártam a megfelelő pillanatot, hogy megszólíthassam, biztonságos távolságban a figyelő tekintetektől. Félttem, nehogy elijesszem, nem akartam őt letámadni. Heteken át csak néztük egymást és álmodoztunk. Tudtam, hogy ő az igazi, nem volt mire várnom.

Eközben az esték a lakásom felújításával teltek. A tároló helyiséget átalakítottam. Napsárgára festettem a falát, hogy derűs hangulatot árásszon, és készítettem egy óriási franciaágyat is. Felhoztam a pincéből nagymamám komódját, átszíneztem halvány rózsaszínre, gondoltam, az a

szín tetszeni fog neki. Beszögelttem a spalettákat, hogy ne süssön be annyira a nap. Minden készen állt kedvesem fogadására. De ez mind a múlt.

Nézzük a jelent! Miután ma különleges napunk van, vettem a sarki boltban egy tortát. A szerelmem nem árulta el, milyen édességet szeret, abban viszont biztos vagyok, hogy ez ízleni fog neki. Féláron megkaptam, mert eléggé elfolyt a tetején a tejszínhab. Állítólag lejárt a szavatossága, de a boltos szerint a lejáratí idő csak egy buta dátum.

Egyébként kíváncsi vagy, mit ünneplünk?

Ma van egy éve, hogy először megszólítottam. Ma van egy éve, hogy beült az autómba. Ma van egy éve, hogy összeköltöztünk. Simán ment minden. Ahogy elterveztem.

II.

Jön megint. Hallom a lépteit. Nyikorog a lépcső. Csörren a kulcs. Nyílik az ajtó. A bejáratnál megáll egy pillanatra. Meggondolta magát? Nincs szerencsém. Közelebb jön az ágyhoz. Ruhájából hullik a fűrészipor. Hozzáér a lábamhoz. Megrándulok. Lassan húzza a takarót rólam. Nem nézek felé. Közelebb jön az ágyhoz. Megcsap a szaga. Izzadság, enyv és olcsó dezodor. Hányingerem van. Rátérdel a matracra. Súlyá alatt nyekken az ágy is. Én is. Rám mászik. Már most liheg. Szájából árad a rothadó fog bűze. Csak pár perc. Annyit kell kibírnom. Matat odalenn. Aztán a fájdalom. Nehéz megszokni. Ütemesen mozog az ágy. Döng a fal tőle. Közelebb hajol. Elfordítom a fejem. Megnyalja az arcom. Kiráz a hideg. Nyög, liheg. Szorítom a szám. Csorog a nyála a fülembe. Mindjárt vége. Artikulátlan üvöltés. Utolsó nagy lökés. Kiszakad mindenem. Egész testével rám fekszik. Nem kapok levegőt. Fuldoklom. A mocsok bűze. Menj már! Hagyj magamra! De nem szólok. Nincs hangom. Csak reményem. Az még nem hagyott el. Legördül rólam. Mond valamit, de nem figyelek. Próbálok túlélni.

Egy tortát hagy az ágyon. Nem nyúlok hozzá. Utálom az édességet.

Lekapcsolja a villanyt. Kimegy a szobából, mégsem vagyok egyedül. A sötétben valaki mindig résen van. Valaki, akinek nincs neve, csak szándéka.

Nyőgéri Tünde

Budapest 2026. július